

Domoljubje v učnih načrtih za zgodovino in geografijo

■ **Rok Kastelic**, mag. in prof. geografije in zgodovine; oba predmeta poučuje na Gimnaziji Jožeta Plečnika v Ljubljani.

V članku se bomo osredinili na prisotnost domoljubja v učnih načrtih za zgodovino in geografijo do leta 1945, pri čemer opazimo, da je to bistvena sestavina pouka obeh predmetov – poleg njiju pa še slovenščine. Pomemben dejavnik je tudi orientalistično gledanje, ki nujno razdeljuje na 'nas' in 'njih'. 'Mi' in 'drugi'. S tako delitvijo se krepi identiteta 'nas' nasproti 'drugim'.

Krepitev lastne identitete

Ključno vprašanje današnjega časa pa je, ali lahko krepimo svojo lastno identiteto, ne da bi na ta račun imeli slabše mnenje o drugih. To je danes bistveno politično vprašanje, s tem pa zelo sporna vsebina tudi pri pouku, kajti izogibanje tovrstnim temam vodi zgolj v šibko domoljubje in nezavedanje svojih korenin in dediščine, vsaka obravnava pa je vedno na ideološko zelo spolzkem terenu. Ob zavedanju te problematike je zanimivo pogledati učne načrte izpred več kot 80 let in jih primerjati z današnjimi razmerami ter seveda ovrednotiti oba učna pristopa in vsebine. Če želimo odgovorno ohraniti slovensko identiteto, se takim temam ne smemo izogniti. Veliko pa lahko pridobimo, če se ozremo k 'učiteljici modrosti', v tem primeru torej v učne načrte časa, ki ga danes vedno težje razumemo.

Domoljubje

Danes je domoljubje v šoli nekako spregledana vsebina, saj gre za vrednoto in ne za 'nevtralno' izobrazbo. Kljub temu pa obstaja zavedanje, da je ta vrednota ključnega pomena, če želimo imeti dobro delujočo družbo in neodvisno slovensko državo. Tako se domoljubje nekako znajde v sredini dveh različnih (recimo temu) ideoloških pogledov. Oba sta do neke mere upravičena in segata na podro-

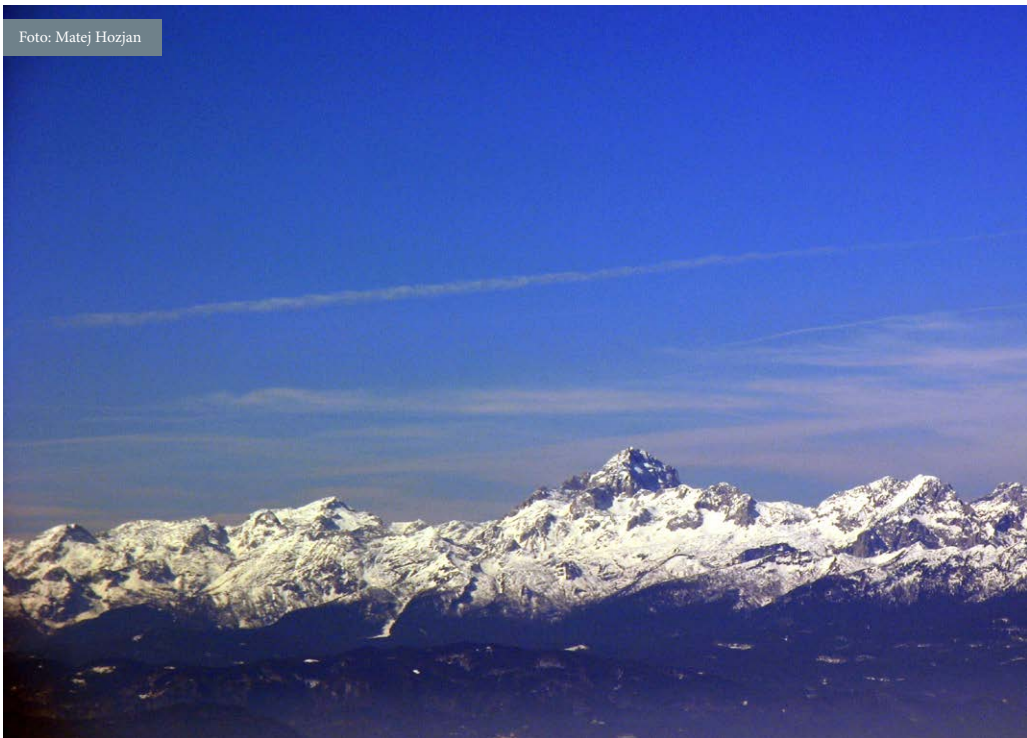
čje vrednot, po drugi strani pa ravno zato premalo reflektirana, saj so vrednote tiste, ki držijo družbo skupaj. Če se kot družba ne moremo poenotiti glede skupnih vrednostnih okvirov, težko delamo skupaj in gremo vsak v svojo individualistično smer. Ker naj bi šola vzgajala, da temu ne bi bilo tako, ter otroke in mlade navajala k skupnemu dobremu, je premislek o domoljubju danes nujen.

V članku bomo kratko pregledali učne načrte za zgodovino in geografijo iz 19. stoletja in prve polovice 20. stoletja, do prelomnega leta 1945. To nam bo pomagalo k zgodovinskemu vpogledu v tematiko domoljubja v šoli. Zgodovina nas namreč lahko marsikaj nauči, še bolj pa nam pomaga pri premisleku in kritični refleksiji sedanjosti. Namen članka je torej razširiti obzorje o tem, kako so domoljubje obravnavali nekoč.

»Ljubezen do domovine pospeševati«

V številnih učnih načrtih se bolj ali manj eksplicitno pojavlja cilj, da mora pouk pospeševati ljubezen do domovine. To

Foto: Matej Hozjan

velja za prve učne načrte iz časa Habsburške monarhije pred dualizmom Avstro-Ogrske in skozi vse državne oblike vse do dandanes.¹ Enako je veljalo tako za zemljepis, ki je želel doseči »poznavanje domovine, pregledno poznavanje Evrope in vse zemlje« (Lehrpläne für ein- bis lediclassige ..., 1876: 28), kakor za zgodovino, katere namen je bil »v učencih značajnost in ljubezen do domovine pospesevati« (prav tam).

Pomembno je razlikovati med zapisi, ki določajo, da morajo učenci nekaj poznati, usvojiti pregled ali kaj podobnega, ter tistimi zapisi, ki zahtevajo ljubezen, kakšno drugo čustvo ali vrednostno sodbo do nečesa. (V Jugoslaviji bomo po drugi svetovni vojni videli celo zapoved sovraštva, npr. v Učni načrt za gimnazije ..., 1948: 81–82.)

Zanimivo je, da se v nekaterih učnih načrtih pri zemljepisu pojavlja bolj znanstveno objektivni cilj kakor v učnih načrtih za zgodovino. Primer tega je podan že zgoraj. Kljub različni rabi besed pa lahko sklepamo, da nikoli niso imeli predsodkov do privzgajanja ljubezni do domovine in je tako pouk sledil temu smotru tudi pri pouku zemljepisa, kjer sicer ni bil vedno formuliran kot tak. Pogosto pa ga seveda lahko najdemo (npr.: Začasni učni program za I., II., III., IV. razred ..., 1928: 7).

V okvir, ki ga moramo razumeti v kontekstu že omenjene poetike prostora, bi lahko uvrstili tudi naslednji zapis: »Kako se mora človek boriti v tujih deželah z naravo, da si pribori svoj obstanek in kako mora se ubijati; ... razloži naj jim, kako se naša domovina, naša država odlikuje od drugih in kako ona obilno in zlahka ponuja svojim prebivalcem vsega, česar jim je za življenje potreba.« (Lehrpläne für die Bürgerschulen ..., 1891: 221–222) Kako poetično izrazje, ki gradi diskurz o srečni domovini – to zasenči vse morebitne racionalne ugovore proti idealizaciji lastne domovine in njene kulture. Smotri kot »spoznavanje domovine in buditev ljubezni do nje« (Učni načrt (nastavni program) za I., II., III., IV. razred ..., 1926: 11) sestavljajo nekakšno družbeno podlago, iz katere raste povezanost države, hkrati pa distanciranost od ljudi, ki živijo zunaj te države. Gre za nekaj druge-

ga kot za nacionalizem in tudi ni vredno obsojanja, saj so v okviru Kraljevine SHS živeli vsaj trije narodi, ki so si prizadevali za sožitje v skupni domovini. Je pa treba biti pozoren na to, kajti vsak 'mi' predpostavlja določen 'vi', ki nima enakega statusa kakor 'mi', s tem pa je vsak posameznik v tem 'vi' dojet kot manjvreden.

Razvijanje etike

Tudi razvijanje etike, ki ga je poudarjal temu sledeči učni načrt, lahko izzveni v povsem napačno smer, saj diskurz ne dovoli več premisleka o tem, do koga je potrebno etično ravnanje, temveč kar izolira etiko na 'našo' skupnost, preostale pa odri- ne stran. Zato smoter, ki poudarja »znanje o najbistvenejših momentih iz minulosti Srbov, Hrvatov in Slovencev; zbujanje nacionalnega in etičnega čustva; razvijanje sposobnosti za spoznavanje in izvrševanje državljskih pravic in dolžnosti« (Začasni učni program za I., II., III., IV. razred ..., 1928: 7), ne vzbuja pretirane prepričanosti o enakovrednosti oz. splošni veljavnosti etike za vse ljudi. Nacionalna čustva, državljske pravice in dolžnosti – vse to lahko kaj hitro prekrije humanost, ki je brez tovrstnih državnih opor, posebno ker tudi učni smoter zemljepisa razkriva veliko omejenost obravnavanega geografskega območja, saj namreč – kar nekako kanonsko – pravi, da je namen: »Spoznavanje geografskih razmer domovine in njih vplivov na človeka. Zbujanje ljubezni do domovine« (prav tam: 5). Vsebina kakšnega učnega načrta pri zemljepisu pa je popolnoma omejena na takratno domovino in niti ne omeni Evrope, drugih celin ali sveta kot celote (Maier, 1904).

Kar se tiče ljubezni do domovine, je zanimivo, da je učni načrt iz leta 1879 ne predpisuje. Pri zemljepisu se pojavi cilj: »Poznati najvažnejše stvari iz prirodnoznanstvenega zemljepisa – natančnejše poznavati domačijo, domačo deželo, avstrijsko-ogersko državo – pregled Evrope in družih zemljin« (Lehrpläne für Volksschulen ..., 1879), pri zgodovini pa je, kot je bilo že omenjeno, predvideval obravnavo zgodovine preko zgodovinskih slik, vendar pa je bil pri izboru teh slik zelo raznovrsten in je dajal učencem veliko širino poznavanja. Čeprav so dajali glavni

poudarek domači zgodovini z besedami, da je treba »znati najimenitnejše zgodbe iz občne zgodovine in bolj natančno one iz zgodovine avstrijsko-ogerske države in domače dežele – pravice in dolžnosti državljanov« (Lehrpläne für Volksschulen ..., 1879), je količina obravnavanih vsebin iz sveta res neprimerljivo večja kot v ostalih takratnih učnih načrtih.

Glavni smoter pouka

Skozi ta prerez stanja učnih načrtov zgodovine in geografije lahko vidimo, da so nekoč na domoljubje gledali bistveno drugače. Danes je opredeljeno kot pomembno, vendar pa v praksi pogosto ne dobi svojega mesta, nekoč pa mu je bilo mesto pri pouku zagotovljeno, saj je bilo prav domoljubje glavni smoter pouka obeh obravnavanih predmetov. Vse učne vsebine so služile temu končnemu cilju – da bi otroci in mladi imeli dober odnos do svoje domovine in zavest, da je lastna kultura pomembna in vredna vsakodnevnega oživiljanja. ◀

Viri in literatura

- Ciperle, Jože; Vovko, Andrej (1987): *Šolstvo na Slovenskem skozi stoletja*. Ljubljana: Slovenski šolski muzej.
- *Lehrpläne für die Bürgerschulen und Erläuterungen zu Lehrplänen für die allgemeinen Volks- und Bürgerschulen des Küstenlandes in deutscher, italienischer, slovenischer und kroatischer Sprache* (1891). (Veröffentlicht zufolge Erlasses des Präsidiums der k. k. Landesschulbehörden für das Küstenland vom 10. August 1888, Z. 7307 ex 1887.) Wien: Im kaiserlich-königlichen Schulbücher-Verlage.
- *Lehrpläne für ein- bis lediclassige Volksschulen des Herzogthumes Steiermark* (1876). Gradec.
- *Lehrpläne für Volksschulen ...* (1879). (Celotna naslovica je štirijezična) – Učni načerti za ljudske šole, izdani vsled ukaza predsedništva deželnih šolskih oblastij za Primorje od dne 10. avgusta 1878, br. 5332/VII. Dunaj.
- Maier, Anton (ur.) (1904): *Učne slike iz zemljepisa*. Avstrija (podrobni učni načrt). Ljubljana: Ig. pl. Kleinmayr & Fed. Bamberg.
- *Učni načrt (nastavni program) za I., II., III., IV. razred vseh osnovnih šol v Kraljevini Srbov, Hrvatov in Slovencev* (1926). Beograd: Državna štamparija Kraljevine Srbov, Hrvatov in Slovencev.
- *Učni načrt za gimnazije, nižje gimnazije in višje razrede sedemletk* (1948). Ljubljana: Ministrstvo za prosveto LR Slovenije.
- *Začasni učni program za I., II., III., IV. razred vseh osnovnih šol v Kraljevini Srbov, Hrvatov in Slovencev* (1928). Ponatisk iz "Uradnega lista ljubljanske in mariborske oblasti" z dne 31. oktobra 1927., št. 445/110. Ljubljana: založila uprava "Uradnega lista ljubljanske in mariborske oblasti", natisnila Delniška tiskarna.

Opomba

1 Razen v času okupacije med drugo svetovno vojno, ko so vsi trije okupatorji skušali zmanjšati pripadnost domovini. Nemci so takoj ukinili večino učnih predmetov in prepovedali uporabo slovenščine, Italijani pa so spremenili zgolj učne načrte za zgodovino, saj so bili ti glede tega najpomembnejši. Madžari so bili še najuspešnejši, saj so svoj del okupiranega ozemlja dejansko dojemali kot nekaj, kar tudi kulturno spada k njihovi državi (Ciperle in Vovko, 1987: 77–84).